

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Дракон без свого вершника — це трагедія.
Вершник без свого дракона — це смерть.

СТАТТЯ ПЕРША,
РОЗДІЛ ПЕРШИЙ КОДЕКСУ ВЕРШНИКА ДРАКОНА

День Призову — це завжди день погибельний. Може, саме тому схід сонця особливо гарний цього ранку, бо я знаю: він може бути останнім.

Я затигну лючки важкого брезентового наплічника й повільно піднімаюся широкими сходами кам'яної фортеці, яку називаю домом. Мої груди ходять ходором від напруження, а легені горять, коли я дістаюся кам'яного коридору, що веде до кабінету пані генерала Сорренгейл. Оце і все, що дали мені шість місяців виснажливих фізичних вправ, — здатність заледве долати шість сходових прогонів із п'ятнадцятикілограмовим наплічником.

Я геть замахалась.

Тисячі двадцятирічних чекають за воротами, щоб увійти у вибраний ними квадрант для служби, — найрозумніші та найсильніші в Наваррі. Сотні з них від народження готувалися до Квадранта вершників, до шансу належати до еліти. У мене було лише пів року.

Безпристрасні охоронці, що вишикувалися вздовж широкого коридору вгорі сходового майданчика, уникають дивитися на мене, коли я проходжу повз них, але це не дивина. До того ж ігнорування — найкращий для мене можливий сценарій.

Військовий коледж Басгіат не славиться добротою до... ну, ні до кого, навіть до тих із нас, чії матері командують.